

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Valge rassi laulmata kangelased

2. osa

Fritz Julius Kuhn

16. oktoobril 1958 tõstis George Lincoln Rockwell esimest korda pärast Teise maailmasõja lõppu haakristilipu. Oma autobiograafias "*This Time the World*" teeb endine USA mereväe komandör selgeks, et pidas seda päeva Ameerika natsionaalsotsialismi ametlikuks alguseks Hitleri-järgsel ajastul. Kuigi komandör Rockwell oli kindlasti kõige kuulsam juht, kelle see liikumine Ameerika Ühendriikides esile tõi, ei olnud ta siiski esimene. Oli teisigi, kakskümmend, isegi kolmkümmend aastat ja rohkemgi enne tema aega. Nende nimed, teod ja saatus olid peaaegu täielikult kustutatud sõjakaastroofi tõttu, mis jäi nende ja tema võitluse vahele. Kuid kõige paremini mäletatav neist sõjaeelsetest natsionaalsotsialistidest kuulus nähtusesse, mida vaenulik ajakirjandus kirjeldas ebatäpselt kui "Saksa-Ameerika Bund".

Fritz Julius Kuhn

Veel tänapäevalgi tõmbuvad mõned

natsionaalsotsialistid, nii ameeriklased kui ka teised, juba selle nime mainimisel piinlikkust tundes kokku. Nad peavad Bundi väga halva veana, mis on parem unustada, peamiselt seetõttu, et see mängis täielikult oma vaenlaste kätte, sest ta kasvatas arusaama, et natsionaalsotsialism oli ainult Saksa vandenõu USA ülevõtmiseks. Kuid tõde, nagu paljastab raamatu "*The Nazi Movement in the United States*" juudi autor, oli midagi hoopis muud. Kuigi Sandar Diamond on oma teema suhtes loomulikult vaenulik, annab ta siiski usutava ülevaate Bundist, mida ei ole suures osas (ja üllatuslikult) värvitud standardse solvanguga. Tema teos on ainus kättesaadav tõeline ajalugu sellest vastuolulisest organisatsioonist. Isegi siis on see vähemalt adekvaatne kirjeldus meie liikumise pärandi olulisest osast.

Rohkem kui mõned seltsimehed protesteeriksid, et Bund ei ole üldse osa meie pärandist; et selle järgijad ei olnud midagi muud kui lühinägelikud teutoonilised natsionalistid, kes pidasid "aarialast" lihtsalt "sakslase" sünonüümiks. Teisisõnu, nad ei hoolinud midagi ülemaailmsest valge rassi ühtsusest, mida Rockwell nägi natsionaalsotsialismis, ja püüdsid ainult organiseerida saksa kogukondi Ameerika Ühendriikides. Selline tõlgendus on Diamond'i usaldusväärse uurimuse kohaselt marginaalselt täpne. Huvitaval kombel ajendas teda oma raamatut avaldama rohkem kui neli aastakümnet pärast sündmusi, millest ta kirjutab, 1970ndate keskel toimunud valge võimu taastumine, mille keskmes oli Kesk-Lääne üldiselt ja eriti Chicago, kuigi mitte ainult. Ilma seda kaasaegset võitlust tegelikult mainimata tahtis Diamond järelduste kaudu näidata, et on olemas paralleele Bundiga. Võib-olla oli tal õigus. Sõltumata sellest, kas me võime seda puhtalt natsionaalsotsialistliku organisatsioonina omaks võtta või mitte, on Bund lahutamatult seotud meie ajaloolise, kui mitte täiesti ideoloogilise põlvkonnaga, meeldib see meile või mitte, sest väga paljud ameeriklased, kes elasid 1930ndate lõpus ja 40ndate alguses, ei ole seda täielikult unustanud. Pealegi ei ole tõde nii kohutav, kui mõned seltsimehed ette kujutavad.

Teutoonlased ja sõbrad

Ameerika-Saksa Rahvaste Föderatsioon, mis on selle õige nimi, ei olnud esimene natsionaalsotsialismi ilming Ameerika Ühendriikides. Juba 1923. aasta märtsis (tervelt kaheksa kuud enne Müncheni putši) lehvib haakristiga lipp esimest korda Ameerikas ühes elumajas Chicago põhjaosa lähedal. Selle olid püstitanud mõned mehed, enamasti sõjajärgse Saksamaa näljahädaoludest pärit immigrandid, kes koondusid *Teutonia* klubisse. Neid oli ehk mitte rohkem kui kümnekond liiget, kelle eesmärk oli jagada ühist armastust natsionaalsotsialismi vastu, ei midagi

enamat. Nende klubi oli, nagu nimigi viitas, ainult klubi, millel ei olnud muid poliitilisi eesmärke kui väikeste rahasummade kogumine annetustena, mis saadeti Saksamaale ja Hitleri võitlusele.

Pärast 9. novembrit, kui Münchenis toimus debatt, saabusid mõned läbikukkunud putši põgenikud Ameerikasse ja liitusid Chicago seltsimeeste tillukese kogunemisega, kes muutsid rühma nime *Teutonia Assotsiatsiooniks*. Selleks ajaks, kui Hitler valiti 30. jaanuaril 1933 kantsleriks, oli *Teutonia Associationil* 500 vennalikku liiget, enamasti Chicagos, Detroidis ja New Yorgis. Sel ajal saavutasid Teutonia seltsimehed oma suurima edu, kui nad veensid Chicago ühe tuntuima restorani, Red Star Inn'i omanikku Clark Streetil North Avenue lähedal, et ta lehvitas liidri triumfi tähistamiseks oma katusel tohutut haakristilippu! Kuid selle lipu heiskamine andis märku ka väga tõsise probleemi tekkimisest.

Natsionaalsotsialistide valimisvõidu tõttu ujutasid teutoonlasi äkki tuhanded liikmeks astumise taotlused. Kuna puudus ametlik organisatsioon, mis oleks võinud tulla vastu ülekaalukale huvile, tuli ühing laiali saata ja selle asemele loodi uus struktuur, mis oli suunatud massilise liikmeskonna käsitlemiseks: *Uue Saksamaa sõbrad*. Vaatamata oma kasvavale suurusele jäi F.O.N.G., nagu seda üldiselt tunti, saksa-ameeriklaste vennalikuks institutsiooniks, kes laulsid Adolf Hitleri ülistust piknikute ja õllesaalide üritustel. Selle kahjutu iseloom ei pidanud siiski kaua kestma.

Aprilli alguses algatasid Ameerika Juudi Kongress ja B'nai B'rith üleriigilise boikoti kõikidele Ameerika Ühendriikide Saksa kauplustele, isegi kui nende omanikud olid põlvkondade kaupa ameeriklased. Juudid nõudsid: "Ärge ostke saksa kaupu!" Äkki lõhuti Ameerika suurlinnade staažikatele delikatesside, muusikakauplustele või mänguasjapoodidele, mis olid aegade jooksul olnud Ameerika suurlinnade stseeni lahutamatu osa, nende aknad, nende kliente teotati kui "fašiste!" ja nende omanikke ähvardati vägivallaga, mis mõnikord õnnetu poepidajale ka täide läks.

Sel suvel korraldasid juudid ja nende paganlikud käsilased tohutu meediaürituse, kui nad rentisid ja täitsid New Yorgi õõnsa Madison Square Gardeni. See oli näitemängu kohtuprotsessi toimumiskoht, kus Adolf Hitlerit ja tema järgijaid süüdistati "inimsusevastastes kuritegudes". Ajakirjanduses, kõigis peamistes raadiovõrkudes ja Hollywoodi uudisfilmides rohkesti kajastust leidnud juudid emotsioneerisid massimõrvadest ja hävituslaagritest; nad veeresid põrandal kontrollimatutes vihaparoksüsmides ja rebisid oma rõivaid parimas Vana Testa-

mendi stiilis - ja seda kõike aastaid enne väidetava "lõpliku lahenduse" väidetavat algust. See oli muidugi soojenduseks sellele juudi kättemaksu ülimalle aktile, sõja-järgsele Nürnbergi kohtuprotsessile. Nende talmudistliku "seaduse" kinnisidee tõttu ei üllatanud kedagi Hitleri süüdimõistmine tagaselja (sama väljendus, mida kasutati Nürnbergi kohtuprotsessis ja mis on tänapäevalgi aktuaalne, kui juudid süüdistavad mõnda kaheksakümnendat inimest natsionaalsotsialistlikus minevikus) ega ka ettearvatav surmaotsus, mida heebrea kogudus tervitas meeletu rõõmuga, nagu oleks see olnud stseen Purim'ist. See, et need hüsteerilised menetlused toimusid pärast seda, kui Hitler oli võimul olnud vaid mõned kuud ja rohkem kui kümme aastat enne võltsitud "holokausti" väidetavat algust, ei olnud samuti kellelegi juutidega kursis olevale inimesele üllatuseks. Tegelikult oli see kättemaksuhimuline näidisprotsess nende ametlik sõjaavaldus natsionaalsotsialistliku Saksamaa vastu. Nad lubasid avalikult tõmmata kõiki rahalisi nõõre, et seda trotslikku riiki majanduslikult kukutada.

Juudid kuulutavad sõda

Vihaprotsessi peakorraldaja ja saksavastase boikoti eestkõneleja võttis täpselt kokku, mida juudid teevad. Nagu New Yorgi suurimas raadiojaamas (WABC) edastati ja järgmisel päeval (7. augustil 1933) *The New York Times* avaldati, hüüdis Samuel Untermyer, *Maailma Juudi Majandusföderatsiooni* president: "Ja nii kordub ajalugu, kuid see ei anna põhjust, miks me peaksime lubama seda kunagi suure rahva tagasipöördumist pimedasse keskaega või jätma need 600 000 hinge (juute) põrgupiinadest päästmata, sest me võime tegutseda oma kristlike sõprade abiga, kui meil on tahtmist tegutseda. Igaüks teist, nii juut kui ka pagan, kes ei ole veel *selles pühas sõjas* (autori kursiivis) osalenud, peaks seda tegema nüüd ja siin. Ei piisa sellest, et te ei osta Saksamaal valmistatud kaupu. Te peate keelduma tehingutest iga kaupmehe või kaupmehega, kes müüb Saksamaal valmistatud kaupu või kes patroniseerib Saksa laevu või laevandust. See, mida me pakume välja ja mida me oleme juba kaugele läinud, on puhtalt kaitsva majandusboikoti teostamine, mis õõnestab Hitleri režiimi ja toob Saksa rahva mõistusele, hävitades nende ekspordikaubanduse, millest sõltub nende eksistents. Lõpetuseks lubage mul veel kord tänada teid selle julgustava vastuvõtu eest ja kinnitada teile, et teie ja *meie miljonite mittejuudi sõprade* (autori kursiivis) toetusel lööme me viimase naela fanatismi ja fanatismi kirstu!"

Untermyeri surma- ja hävituslugude vihkav toon on ilmne, isegi trükis, ilma, et see mees saaks kasu oma erutatud, kõrgest ninaalsest häälest. Agiteerides Saksa-

maa hävitamise eest nii varakult, täitis ta aktiivselt *Siioni Õpetatud Vanaeste protokollid*, milles on kirjas: "Me peame olema võimelised vastama igale vastuseisule sõjaga selle riigi naabrite (Untermeyeri "mittejuudi sõprade") vastu, kes julgeb meile vastu astuda" (VII protokoll punkt 3). Kui majanduslik agressioon muutus lõpuks sõjaliseks agressiooniks, nagu see alati peab, ei unustatud Untermeyeri 1933. aasta deklaratsiooni maailma juudkonna nimel. Maurice L. Perlzweig, *Maailma Juudi Kongressi* Briti sektsiooni juht, rõõmustas: "*Maailma Juudi Kongress* on seitse aastat Saksamaaga sõdinud!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. veebruar 1940) Teda toetas Geoffrey Mander Londoni *Jewish Standardis* 17. aprillil 1941, kui ta ütles: "Juutide asi kogu maailmas on asi, mille eest Suurbritannia ja tema liitlased võitlevad." New Yorgi *Jewish Mirror* oktoobris 1942 tsiteeris Ludwig Lewisohnit, üht maailma mõjukaimat meest, kui *Ameerika Sionistliku Organisatsiooni* võimukandjat: "Juudi rahvas on selle sõja olemuse sümboliks." Ta ütles: "Juudi rahvas on selle sõja olemuse sümboliks. Mitte keegi teine. Mitte midagi muud. See on kogu asja alfa ja oomega, algus ja lõpp! "

Ameerika tormijõud tekivad

Kuna Ameerika ametivõimud ei olnud loomulikult valmis kaitsma saksa-ameerika ärimehi juutide eest, läks abipalve F.O.N.G.-le. Selle korraldajad reageerisid, luues vabatahtliku turvateenistuse, vormiriietatud mehed, kes valvasid ohustatud asutuste ees ja levitasid lendlehti, mis selgitasid dilemmat saksa-ameerika vaatenurgast. Tuntud kui O.D. ("Ordnungs Dienst"), mängisid selle aktivistid olulist rolli Ameerika väikeettevõtete päästmisel hävingust majanduslanguse ajal, kaitstes samal ajal elu ja tervist juudi tänavaterrorismi eest.

Teisel pool Atlandi ookeani ei jäänud Berliini juhid Ameerika Ühendriikide arengust tähelepanuta. Juutide tegevus seal oli ettearvatav ja nende kägistav kontroll enamiku avaliku teabe vahendite üle oli samuti hinnatud. Vana N.S.D.A.P.-A.O., partei büroo, mis loodi spetsiaalselt natsionaalsotsialistide vahelise suhtluse jaoks kodus ja välismaal, juhtis Ernst Bohle. Ta sündis Inglismaal ja veetis oma nooruse Lõuna-Aafrikas, enne kui ta 1923. aastal läks Berliini ülikooli, et omandada bakalaureusekraad. Selle aasta novembri dramaatilistest sündmustest inspireerituna liitus ta Hitleri algava liikumisega, tõustes kiiresti ülespoole ja saavutades välisministeeriumi riigisekretäri ametikoha, seda ka tänu oma ulatuslikule isiklikule tutvusele väljaspool Euroopat asuva maailma, eriti ingliskeelsete rahvaste kohta. Olles teadlik, et kõik tema büroo poolt välja antud avaldused juudi boikoti tegeliku olemuse kohta kas pimendatakse Ameerika juudimeedia poolt või väänatakse

välja, et teenida saksavastaseid eesmärke, saatis Bohle lendlehed, raamatud ja filmid F.O.N.G.-le. Selle korraldajad tegid need materjalid kättesaadavaks tõepärase vastulausena Untermeyeri ja tema koššeristide poolt läbiviidavale pahatahtlikule suhtekampaaniale.

Bohle soovis oma infosaadetiste mahtu oluliselt suurendada. Kuid ta soovis, et selliseid materjale levitaksid Ameerika kodumaised rühmad. Seni, kuni tema kirjandust ja filme anti välja ainult siinse saksa kogukonna kaudu, eeldasid ameeriklased loogiliselt, et need ei ole midagi muud kui "natside propaganda", ja lükkasid need otsekoheselt tagasi kui võõra võimu kallutatud seisukohad. Ta tahtis näidata uue Saksamaa head tahet ja sõprust Ameerika suhtes. Kindlasti tegutses sel ajal üks kohalik natsionaalsotsialistlik organisatsioon, *Höbedase särgi leegion*. Kuid selle juht William Dudley Pelley, keda FBI ja kongressi uurimiskomisjonid juba tähelepanelikult jälgisid, otsustas levitada ainult piiratud koguses Berliini materjale, sest tal polnud kavatsustki põhjendada oma vaenlaste süüdistust, et hõbesärkide liikmed olid teise valitsuse agendid.

Samal ajal kui Bohle püüdis Kolmanda Reichi positsiooni Ameerika rahvale vastuvõetavaks teha, tõmbasid F.O.N.G. juhid vastupidises suunas. Nende jõupingutused olid rohkem suunatud Ameerika Ühendriikide saksakeelsete kogukondade organiseerimisele, et muuta kõik Ameerika sakslased isamaa osaks, pöörates ülejäänud elanikkonna suhtes vaid teisejärgulist tähelepanu. Tulemused olid prognoositavad. Ameerika sakslased, nagu kõik sisserändajad, säilitasid oma kodumaaga sentimentaalsed ja kultuurilised sidemed, kuid nad olid saanud kõige muu osas kõigepealt ameeriklasteks ja panid pahaks igasugused katsed neid politiseerida isikute poolt, keda nad nüüdseks pidasid välismaalasteks. "Sisuliselt olid saksa immigrandid ja nende järeltulijad muutunud ameeriklasteks ja soovisid jääda ameeriklasteks." Nad pahandasid, et nende kaasmaalased F.O.N.G.-is kompromiteerisid nende truudust oma vastuvõetud riigile.

Enamik mitte-saksa-ameeriklasi hakkas nägema natsionaalsotsialismi kui midagi muud kui kommunismi teist versiooni, vandenõu, mille eesmärk oli võimu ülevõtmine; Stalin kasutas töölisi, Hitler kasutas saksa-ameeriklasi; see oli ainus erinevus, millest nad aru said. Hirmus ja vihastatuna ebasoodsast arvamuste muutusest, käskis Bohle F.O.N.G. direktoritel saata välja kõik Saksa kodanikud, vähendas drastiliselt materjalide tarnimist Ameerika Ühendriikidesse ja andis välja kuulsa avaliku avalduse:

"Natsionaalsotsialism ei ole ekspordiks." *Uue Saksamaa Sõbrad* olid teinud selle

riigi mainele Ameerikas suurt kahju, mängides nii oma juudi vaenlase kätte, ja Bohle lootis, et nad varsti kokkuvarisevad. Tõepoolest, kui nende pingutused hakkasid raugema ja nende juhtide vahel puhkesid omavahelised tülid, olid F.O.N.G. päevad loetud. Kuid Ameerika natsionaalsotsialism kannatas.

Ameeriklased ja Kolmas Reich, vastastikune armulugu

Õnneks paranesid USA suhted Saksamaaga selle tagajärjel oluliselt, muidugi mitte valitsuse tasandil, kuid Ameerika turism Saksamaal kasvas 1930. aastate keskel hüppeliselt. Nagu Diamond tunnistab, "küllastajad ujutasid Kolmandat Reichi. See oli Saksa olümpiamängude suvi. Pansionaadid ja hotellid olid täis ning välismaalased imetlesid äsja ehitatud kiirteed ja valitsuse hooneid pealinnas. Paljud pöördusid koju tagasi uskudes, et natsionaalsotsialismi vaim ei olnud pelgalt propaganda looming." Ta viitab "Ameerika turistide voolule, kes külastasid Saksamaad. Ameeriklased olid tuttavad vaatamisväärsused Reinimaal, 1936. aasta olümpiamängudel Berliinis või külastasid kuulsaid keskaegseid müüridega ümbritsetud linnu Noerdlingenis või Rothenburg an der Tauberis. Olümpiamängud lõppesid 16. augustil. Kuigi paljud väliskülalised lahkusid Saksamaalt, jäi sama suur hulk külalisi ja tegi ettevalmistusi, et osaleda 8. septembril alanud parteipäevadel (Reichsparteitag der Ehre)." Ja erinevalt Nõukogude Liidu raudse eesriide poliitikast oma kodanike suhtes, "külastasid sakslased suurel hulgal ka Ameerika Ühendriike". Ilmselt ei olnud Hitleril ülejooksikute pärast midagi muretseda. Tegelikult oli ta umbes sel ajal ühes õhtusöögivestluses juhuslikult maininud: "Igaüks, kes tahab Saksamaalt lahkuda, las ta läheb. Ma ei seisa nende teel. Kui nad ei ole rahul sellega, mida me püüame teha, siis ei peaks nad siia jääma. Uks on alati avatud."

Just siis, kui juutide boikott oli tema revolutsioonilise majanduspoliitikaga võidetud ja Reichist oli saanud kultuurimagnet, mis tõmbas ligi austajaid kogu maailmast, sai surnud F.O.N.G. uue hingamise, väga Bohle'i pahameeleks. Lõpututest tülidest ärritunud *Sõbrad* loovutasid oma autoriteedi organisatsioonilisele dünamole nimega Fritz Kuhn. Ta alustas hoogu, lammutades F.O.N.G. ja asendades selle *Amerikadeutscher Volksbundiga* ehk *Ameerika-Saksa Rahvaste Liiduga*, mida edaspidi tuntakse lihtsamalt Bundina. 29. märtsil 1936 valiti 39-aastane Kuhn Bundesleiteriks (Bundi juhiks), et luua "võimas kultuslik organisatsioon". Diamond jätkab, et "Fritz Kuhni aastate jooksul muutus Ameerika natside Bund fraktsioneeritud ja ebaefektiivsest rühmitusest aktiivse liikumise instrumendiks. Ärimees Kuhn suutis Bundi muuta võlgadest vaevatud ja natsisaksa toetusest sõl-

tuvast rühmitusest isemajandavaks, raha teenivaks operatsiooniks", mille 55 üksust tegutsesid seitsmes piirkonnas üle Ameerika Ühendriikide. Piirkondlikud peakorterid asusid Los Angeleses, Denveris, Dallasis, Chicagos, Detroitis, Atlantas ja New Yorgis ning praktiliselt igas osariigis oli kümneid väiksemaid allüksusi. Kümnete tuhandete juubeldavate poolehoidjate kokkutulekud ei olnud haruldased Bundi koosolekutel üle kogu riigi. Milline mees võis sellist muutust esile kutsuda?

Uue Bundi juhil on sõna!

Fritz Julius Kuhn sündis 15. mail 1896. aastal Münchenis. Kui algas Esimene maailmasõda, oli ta noor vabatahtlik kuulipilduja Baieri jalaväes läänerindel. Oma intelligentsuse ja vapruse tõttu tõusis ta leitnandi auastmesse ja sai arvukalt teenetemärke vapruse eest, sealhulgas raudristi I klassi. Keisri kapitulatsioon vallandas tema kodulinna tänavatel võitleva kommunismi jõud, kus ta 1921. aastal liitus tekkiva N.S.D.A.P.-ga. Samal aastal registreerus ta Müncheni ülikooli, kus ta õppis keemiatehnikat ja levitas sõna oma kaasüliõpilastele, kelle hulgas oli ka tema kihlatu Elsa. Kuna ta osales kaks aastat hiljem läbikukkunud putšis, põgenes ta koos kihlatuga arreteerimise ähvardusel riigist, suundudes Mehhiko linna. Seal abiellusid nad ja said kaks last, poja ja tütre. Järgmise nelja aasta jooksul oli Fritz edukas keemik, kuid Ford Motor Company pakkus talle paremat tööd, nii et ta kolis oma perega Detroiti ja sai naturaliseeritud kodanikuks. 1933. aastal liitus ta *Uue Saksamaa Sõprade Liiduga*, kus ta tõusis kiiresti Kesk-Lääne liidriks, kui F.O.N.G. direktorid panid ta ühehäälset oma kõikuva organisatsiooni juhtima.

Fritz Kuhni isiklikult rippus tema suure kondiga raam oma 1,70 meetri suuruses karu moodi, mis hirmutas tema vaenlasi. Kuid tema lähimad kaaslased tundsid teda kõige paremini tema õrnade viiside ja tundliku südame poolest. Mees, kes võis karjuda poodiumilt juutide vastu, nuttis ka igal jõulupühal, kui ta kuulis "Vaikset ööd", sest see meenutas talle oma nooruse kodu. Tal ei puudunud ka irooniline humorimeel, nii et ta saatis kord Martin Diesile, paranoilisele konservatiivsele kongresmenile, kes oli pühendunud antisemitismi keelustamisele, tasuta piletid Bund'i miitingule. Ennekõike iseloomustas Kuhni äge lojaalsustunne, ausus ja õige käitumine seoses natsionaalsotsialismiga. Nagu ta kord deklareeris: "Teenistust ei kompenseerita soodustuste või privileegidega. Ainult rõõmsameelse eneseohverduse vaimuga saame me võitu." Siin oli vana sõdur, kaevikute veteran, kes pöördus oma kuulajate kõrgemate instinktide poole. Nagu isegi Diamond möönab: "Üldiselt hindasid tema järgijad tema tööd kõrgelt".

Uus Bundi juht suutis liikumist taaselustada, ameerikastades seda. Enam ei olnud ta kõrvale kaldunud enam poliitiseerima enamasti vastumeelset saksa kogukonda laiema valge kogukonna arvelt. Kuhn "kurtis Saksa-Ameerika saatust; ta ei saanud aru, miks see katkestas esivanemate juured juudi Ameerika kasuks". Selle asemele hakkasid igasuguse rahvusliku taustaga ameeriklased koonduma haakristi juurde. Ühel tüüpilisel Bundi miitingul 1939. aasta veebruaris kõneles mittedakslasest kõneleja Russell Dunn. Tema kuulajaskond koosnes 30% anglosaksi, skandinaavia ja slaavi, 25% iiri ja 20% itaalia rahvusest; vaevalt veerand kuulajatest olid sakslased. Diamond kirjutab, et "tema avalikel üritustel osalejad olid peamiselt mittedakslased. Järjest enam märkasid vaatlejad, et koosolekutel osalesid Suurbritannia-vastased töölisklassi iirlased, vene emeriidid, Itaalia endised sõjaväelased, Coughliniidid (tohutult populaarse "raadiopapi" Francis Coughlini järgijad) ning madalama keskklassi ja töölisklassi põlisameeriklased."

Kuhn sõlmis ka koostöösuhteid peaaegu kõigi paremäärmuslaste ja rassistlike rühmitustega Ameerika Ühendriikides, eriti *hõbedaste särkide leegioniga*, Ameerika esimese tõelise natsionaalsotsialistliku organisatsiooniga: "Sageli marsisid bundistid kõrvuti Josef Santi *Liktor Association*'i, John Finzio *Circolo Mario Morgantini* (mõlemad rühmad olid *Itaalia mustade särkide* osakonnad), *Ukraina pruunide särkidega* ja Pelley *Silver Shirts*'i (sic) ja Deatherage'i *American Nationalist Confederation*'i jäänustega (sic). Ameerika natsionaalsotsialism oli jõudmas oma kohale ja isegi ette aimates arvukaid mittedaksa S.S. üksusi, mis järgmisel kümnendil Nõukogude Liidu vastu võitlesid. Kirjanduse ja isegi juhtide vahetus oli tavaline: "(Bundi) laagris Nordland New Jersey's olid sagedased kõnelejad Ku Klux Klani esindajad ja Salvatore Caridi, Itaalia ekskombatistide Põhja-Hudsoni osakonna president." Selline tsiviliseeritud koostöö oli teravas kontrastis väiklase teravusega, mis on viimase 50 aasta jooksul iseloomustanud üha jõuetumaks muutuvat parempoolset tiiba Ameerikas.

Inimliku näoga natsionaalsotsialism

Kuid Bundi kasvul oli veel üks põhjus: "Kuhni edu oli osaliselt tingitud tema kinnipidamisest juhtimis põhimõttest." Ta sisendas kogu liikmeskonnale sama põhitõde, mis oli loonud N.S.D.A.P. lihaselise, kuid paindliku organisatsiooni: Absoluutne autoriteet järgijate üle; absoluutne kuulekus juhtidele. Seda sõjaväelist moodi tegutsemisviisi tingis vägivaldne vastuseis, millega bundistid kohtusid sõjakate kommunistide ja hüsteeriliste juutide poolt. Kuid Bund oli atraktiivne rohkem kui oma dramaatiliste marsside, miitingute ja tänavavõitluste poolest:

"Paljusid kahekümnendates noormeeste meelitas Bundi vennaliku tegevuse ahvatlus, mis hõlmas kõikehõlmavat spordiprogrammi. 1936. aasta suveks olid Bundi kaks jalgpallimeeskonda, Hansa ja Hamburg, osalenud New Yorgi osariigi turniiridel. Samuti olid olemas võistlustennise, jäähoki, ujumise ja suusatamise võistkonnad. Võistlusvälisel ajal sponsoreeris Bund suusatamispäevade vahetusi Catskilli mägedes. Igal neljapäeva õhtul kell üheksa korraldas Bund "õlleõhtu" ja neile, kellele alkohol ei meeldinud, "kohvitunde". Joogid ja võileivad olid tasuta, pakiti mängukaarte ja näidati tasuta filme." Toimusid ka väga huvitavad slaidiesitlused Kolmanda Reichi uuest kunstist, muusikast ja arhitektuurist.

Kõige atraktiivsemad olid ehk pool tosinat avarat laagriplatsi, mida Bund haldas kaunis looduses. Nende hulka kuulusid Wisconsinis "Hindenburg" Graftoni lähedal, Pennsylvania "Deutschenhorst", "Nordland" New Jersey's, Long Islandi "Siegfried" Yaphankis ja Michigani "Efdende" Pontiacis. Need ulatuslikud kinnistud olid natsionaalsotsialistlik territoorium, kus viikingite stiilis arhitektuur, mitmesugused vormiriided ja eelkõige rahvakogukonna ühine vaim esindasid valge mehe maailma *par excellence*. Kindlasti olid Bundi laagrite kõige entusiastlikumad külastajad need 600 last, kes mängisid ja õppisid "Hindenburgis" ja "Nordlandis" 1937. aasta juunist septembrini. Milline "laager" pidi neil olema! Kui poisid ja tüdrukud sügisel oma tavapärastesse avalikesse või kiriklikesse koolidesse tagasi pöördusid, olid nende esimesed kirjutised "Kuidas ma veetsin oma suvepuhkuse" kahtlemata silmaringi avardav lugemine nende õpetajatele! Isegi Diamond pahandab, et lapsed "näivad oma suve nautinud olevat", mis on pehmelt öeldes.

Armsad ja laitmatult puhtad laagrid olid nii populaarsed, et need töid Bundile, kes üüris maju aastaringselt, lisatulu. Ülejäänud tulu tuli liikmemaksudest, toetajate annetustest, ajakirja müügist ja reklaamist. Bundi väljaannete mainekate reklaamijate hulgas olid Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines ja Hamburg-America Steamship Company. Mõni kuu pärast Kuhni valimist liidriks oli Bund rahaliselt täiesti iseseisev. "Ta sisendas uue elu räsitud Bundile ja tegi seda ilma Saksamaa abita."

Juhuslik kohtumine füüreriga

Hoolimata Kuhni imelistest saavutustest oli Bohle siiski mures, et Bund näib olevat "liiga saksalik" ja meenutab enamikule ameeriklastele, kui tahes ekslikult, Kolmanda Reichi õõnestavat haru Ameerika Ühendriikides. Kuhn kinnitas, et

Bund oli kogu oma laienemise juures jäänud selleks, mis ta oli alati olnud, alates *Teutonia Assotsiatsiooni* algusaegadest - klubi, mis oli palju rohkem vennalik kui poliitiline. Bohle oli siiski kahtleval seisukohal ja keeldus igasugusest ametlikust tunnustamisest Bundile, mis sai A.O. kirjandust, kuid mitte midagi muud. Kogu oma ajaloo jooksul pidi Bundi suhe Saksamaaga olema jahedalt distantseeritud. Saksamaa natsionaalsotsialistid lootsid tõrjuda igasugust muljet, et nad sekkuvad teiste riikide siseasjadesse.

Bohle'i bürool olid väga kindlad ideed A.O. kohta ja vajadus vältida kahtlusi välismaal: "Selle eesmärk on julgustada välismaal viibivaid sakslasi säilitama ranget austust selle riigi seaduste ja tavade vastu, kus nad on külalised, kuid samas ei tohi nad kunagi unustada oma kodumaad. *Välismaine organisatsioon* (A.O.) aitab kõigil välismaal viibivatel sakslastel hoida sidet oma kodumaaga ja hoida selle ideaale oma igapäevaelus." Bohle tundis üsna teravalt, et Bund, vaatamata kogu oma amerikaniseerumisele, kompromiteeris ranget standardit, mille ta A.O-le seadis. See välismaine nimi, *Amerikadeutscher Volksbund*, tuleks maha jätta millegi ameerikalikumalt kõlava asemel. Mis puutub asjade mitteameerikalikult kõlama panemisse, siis miski polnud hullem kui Kuhni enda paks Baieri aktsent. Kas ta ei suutnud leida kedagi teist, kes rääkis ameerika inglise keelt?

Kuid A.O. juht oli kõige enam jahmunud, kui mitte šokeeritud, kui ta nägi *New York Timesi* esiküljel olevat fotot piinlikust Bundi juhust sõbralikus vestluses mitte kellegi muu kui Adolf Hitleriga. Kasutades selle "viienda kolonni" propagandistlikku tähendust, levitasid vaenulikud (st juudi) uudisteteenistused fotot üle maailma kui tõestust Fritz Kuhni ja tema füüreri rahvusvahelise kokkumängu kohta. Bohle teadis, et juudid teenivad sellest kohutavast eksimusest suurt poliitilist kasu, mida nad ka tegid.

Kuid see vastuoluline kohtumine ei olnud sugugi nii pahatahtlik, kui maailmale usutati. Kuhn juhtus olema Berliinis olümpiamängude ajal, kui tal oli võimalus, nagu paljudel välisriikide külalistel, enamasti tavalistel inimestel, tol ajal, kohtuda Hitleriga, kellele ta esitas illustreeritud Bundi ajaloo. Führer tänas teda, nad vahetasid mõned meeldivused Müncheni kohta (Kuhni kodulinn ja Hitleri lemmik) ja vestlus lõppes 15 minuti pärast. Nii süütu kui see kohtumine ka polnud, andis see Kuhnile USAs tohutut usaldusväärust, Bohle'i kurvastuseks. Samuti äratas see mitmete valitsuse uurijate tähelepanu, kes käisid bundistide iga aspekti üle, otsides vähimatki juriidilist ebasobivust, millega neid kriminaliseerida. Nagu Diamond kirjutab: "Probleem, millega McCormack-Dicksteini proovijad (ja)

välisministeeriumi ametnikud silmitsi seisid, oli see, et bundistid ei rikkunud ühtegi kehtivat föderaalseadust. Süüdistus mitteameerikalikkuses oli üks asi; selle tõestamine oli teine asi. Ameerika Ühendriikide peaprokurör Homer Cummings ja FBI direktor J. Edgar Hoover olid viinud läbi Bundi siseasjade uurimise ja teatasid 5. jaanuaril 1938, et rühmitus ei rikkunud ühtegi föderaalseadust." Kuhn uskus, et "ta peab töötama Ameerika õigussüsteemi raames, mitte selle vastu".

Madison Square Gardeni ralli

Lõpuks pidas Bundi palju vähem inimesi selliseks õhnestavaks organisatsiooniks, nagu Bohle kartis, eriti kui rahva pahameel pöördus bundistide asemel president Franklin Roosevelti sõjapidamise poole. Bundist sai üks paljudest patriootilistest rühmadest, mis astusid valjuhäälselt vastu tema püüdlustele kaasata Ameerika Ühendriigid sõjalisse agressiooni Euroopa rassistide vastu. Täna, pärast 50 aastat kestnud järeleandmatut propagandat, mis kujutab Hitlerit täielikult vastutavana Teise maailmasõja eest, mäletatakse vaevalt, et Ludlow resolutsioon oli Ameerika-vastane kava, mida F. D. R. 1937. aasta alguses jõuliselt propageeris, et reorganiseerida föderaalne kohtusüsteem, mis võiks nõuda "riiklikku referendumit sõja kuulutamise kohta". See tähendas, et õigus sõja pidamiseks, mis on USA põhiseaduses määratletud kui kongressi ainuõigus, jääks ajalehtede küsitlustele. Teisisõnu, kui ajakirjanduse ja valitsuse demagoogid suudavad piisavalt avalikku hüsteeriat õhutada, võivad mõjukad erihuvirühmad, kellel on omaenda varjatud eesmärgid, tõmmata Ameerika rahvast mis tahes sõjategevusse ka kõige nõrgema ettekäände alusel. Teades, et kongress oli kindlalt vastu tema soovile kaasata meie riik välismaistesse suhetesse, mille eest George Washington hoiatas, otsis F.D.R. "tagaukse kaudu sõda", nagu üks ajaloolane seda kirjeldas. Ludlow' resolutsioon oli Roosevelti läbipaistev katse sooritada põhiseadusvastane ja provotseerimata agressioon eurooplaste vastu, kes võitlesid oma rahvaste vabastamise eest rahvusvahelisest plutokraatiast, kuhu ta kuulus.

Ameeriklased, kes kartsid Valges Majas asuvat lahtist kahurit, hakkasid Kuhni isolatsionistlikke seisukohti tõsisemalt võtma, alustades massikogunemisest Pennsylvania osariigis, kus osales 15 000 inimest. Veelgi suurem meelevaldus ja Bundi suurim avalik triumf toimus 20. veebruaril 1939 New Yorgis. Madison Square Garden, mida kaunistasid kolossaalsed haakristilipud ja millele olid riputatud Bund'i loosungid, oli maksimaalselt täis piletite maksjaid kogu osariigist. Nad juubeldasid metsikult, kui mitme piirkondliku peakorterit puhkpilliorkestrid mängisid Horst Wesseli laulu, natsionaalsotsialistide hümnid. Samal ajal, kui muusika ja

aplauks täitsid suurt saali, marssis mitte vähem kui 3000 vormiriietatud O.D. Stormtroopers perfektses rivistuses Madison Square Gardeni tagumisest osast poodiumile, kus Fritz Kuhn pöördus oma 22 000 kuulaja poole. Tema lähedal kõrgus George Washingtoni, kelle sünnipäeva nad tähistasid, 30 jala kõrgune kuju. See oli väga õigeaegne teema, vastandades meie esimese presidendi kuulsat "ei mingeid välissuhteid" poliitikat F.D.R. rahvusvahelistele intriigidele, mis on mõeldud järjekordseks välissõjaks.

Bundi juht hoiatas, et Roosevelti jõuk, mis koosnes juudi kasusaajatest, rassistlikest plutokraatidest ja kommunistlikest õõnestajatest, pidi Kolmanda Reichi hävitama, sest Hitler oli loonud süsteemi, mis tegi Saksa rahva majanduslikult sõltumatuks välismaistest börsimõjudest. Jõuka Saksamaa kaotamine oli rahvusvaheliste rahameeste jaoks piisavalt halb. Kuid välisriigid hakkasid samadele ideedele soodsalt suhtuma. Kui need leviksid teistesse riikidesse, siis oleks juutide rahaline kägardumine maailmas kadunud. Ja need teised paganlikud riigid, keda samuti vaebasid marksistlikud rahutused, olid täiendavalt huvitatud natsionaalsotsialismist ja fašismist, mis olid ainsad ideoloogiad, mis olid piisavalt tugevad, et kommunismi välja pühkida. Kuhn hoiatas prohvetlikult, et kui ameeriklased astuksid sõda teljeriikide vastu, võinuksid nad selle küll sõjaliselt võita, kuid kaotaksid selle kindlasti poliitiliselt, sest kõik Hitleri poolt puhastatud kurjused elustuksid taas ja kaotaksid, et Ameerikat vaevata. Kommunistlik imbumine USA valitsusse hävitaks meie vabadused, marksism tungiks Ameerika mõttemaailma ning agiteeritud ja relvastatud neegrivabrikute hordid tooksid kaasa unenäolise ulatusega kuritegevuse lained linnades. Nagu George Washington oli meie konstitutsioonilise vabariigi isa, ütles Kuhn, nii on Adolf Hitler meie rassilise natsionalismi isa. Need kaks ei välista teineteist. Vastupidi, nad mõlemad täiendavad teineteist kui aaria inimkonna poliitilise ja rassilise vabaduse esindus.

Ehkki Emst Bohle rääkis oma paksu saksa aktsendiga, mis pani teda piinlikkust tundma, võeti Bundi juhi sõnad vaimustunult vastu. Enamasti! Tema kõnet katkestasid mõnikord kommunistlikud häkkerid, kes olid saadetud koosolekut segama. Tormimeeste pettumuseks ja pettumuseks peksid rahvahulga liikmed, keda need iseenesestmõistetavad marksistlikud segajad vihastasid, punased kiiresti veriseks, enne kui murelikud O.D.-mehed jõudsid neile kätt külge lüüa. Õnneks tuli nende võimalus hiljem õhtul: "Üks mees, Isadore Greenbaum, murdis läbi Kuhni valvavate O.D. meeste rivist ja üritas Bundesleiterit rünnata. Valvur kukkus Greenbaumi peale ja tiris ta lavalt maha." Nad tegid rohkem kui seda. Pärast seda, kui nad olid teda peaaegu meelemärkuseta peksnud, rebisid nad tal püksid, isegi aluspüksid, ja viskasid ta siis kehaga ja paljas tagumikuga 22 000 pealtvaataja

ette, kes puhkesid kakofoonilise naeru saatel debiilse juudi üle. Greenbaumil lubati saba jalge vahele tõmmates saalist välja tormata New Yorgi talvise õhu kätte.

"Miljon liiget 1940. aastal!"

Madison Square Gardenis oli kuue aasta tagusest juutide vihaprotsessist täienenud ring. Selle massiralli seal kujutas endast Bundi tegevuse kõrgpunkti. Mitmete kirjadega plakatite seas, mis rippusid tohutul saalil, oli ühel neist kirjas: "1940. aastal miljon liiget!". See eesmärk võis olla Fritz Kuhni jaoks kättesaamatu, kuid kui palju poolehoidjaid Bund tegelikult ligi tõmbas? Kummalisel kombel ei tea seda keegi kindlalt. Enne USA ametlikku osalemist Teises maailmasõjas hävitasid bundistid väidetavalt ise liikmete nimekirjad, ennetades föderaalvalitsuse natsivastast nõiajahti. Diamond kirjutab, et O.D. Stormtroopers moodustas ühe kümnenendiku kogu liikmeskonnast. Kui see vastab tõele, siis võime ligikaudselt arvata, et bundlaste arvud Madison Square Gardeni kuulusid Uus-Inglismaa piirkonda, lisaks veel isikud teistest peakorteritest Mississippis jõesid ida pool. Ülejäänud üksused moodustasid veel 1500 kuni 3000 inimest. Võttes aluseks madalaima arvu 4 500 O.D. meest, saame ligikaudse arvu ot'45 000 Bund'i liikme kohta. Need olid kaardiga aktivistid, kelle minimaalsed kohustused hõlmasid liikmemaksu tasumist, koosolekutel osalemist ja kirjanduse levitamist.

Liikmete kõrval olid ka registreerimata toetajad, sümpaatiatöötajad, kes panustasid liikumisse erinevatel, ebaregulaarsetel viisidel. Selliseid inimesi oli tõenäoliselt umbes veerand miljonit, sest iga liikme kohta oli umbes viis toetajat; isegi see on konservatiivne hinnang. Mis puudutab neid inimesi, kes olid Bundile soodsalt meelestatud ja kes võisid hääletada Bundi kandidaadi poolt valimistel, kui neil oleks olnud selleks võimalus, siis seda ei saa keegi kindlalt teada. Kuid kahtlemata oleks mitu miljonit ameeriklast, võib-olla isegi viis kuni kümme miljonit, lähtudes eespool nimetatud arvudest, andnud oma hääle Bundile. Selline laiapõhjaline toetus ja aktiivsus Ameerikas paneb igaveseks paika kalkuleeritud vale, et natsionaalsotsialismil ei olnud siin kunagi mingit populaarset poolehoidu. Kuid see, mida juudid avalikkusele räägivad, ja see, mida nad omavahel arutavad, on kaks täiesti erinevat asja.

Kuigi nad karjusid oma vangistatud uudistevahendite kaudu, et Bund on ebaseerikaline "Trooja hobune", mille Hitler saatis Ameerika Ühendriike vallutama, teadsid nad, et see pettusepala oli Bundi tohutute poolehoidjate ja palju suure-

ma isolatsionistliku pahameele valguses F.D.R. sõjapidamise vastu kiiresti vananemas. Hollywood ja ajalehepropaganda ei suutnud peatada rahva kasvavat vastuseisu nende plaanidele. Nende teenrid FBI-s ja kongressi uurimiskomisjonides ei suutnud Bundi seaduslikult sulgeda.

Kohtuprotsess ja vangistus

Juudid, kes ei ole kunagi olnud rahvas, keda pelgalt paganlikud seaduspärasused ei heidutanud, astusid sammu, ilma et nad oleksid jätnud tegemata järgmise sammu liidu vastu, et seda seestpoolt õõnestada. Korraldades ülimalt eduka massikogunemise juutide enda New Yorgi südames, oli Bundi juht näidanud rohkem chutzpah'i, kui nad taluda oskasid. Vaid kaks kuud pärast Madison Square Gardeni miitingut esitas linna ringkonnaprokurör, poliitiliselt ambitsioonikas Thomas Dewey, talle süüdistuse võltsimises ja varguses. Dewey lootis oma eelseisvale presidendikampaaniale juutide toetust võita nende peavaenlase ristiusustamise kaudu. Ironilisel kombel algas Kuhni kohtuprotsess 9. novembril, Müncheni putši aastapäeval, milles ta 16 aastat varem osales. See pidi taas osutama eneseohverduse perioodiks.

Kuhni esindas asjatundlik itaalia-ameerika advokaat: "Sabbatino kaitse oli suurepärane ja mõnda aega näis, et Dewey ei võida kohtuasja. Sabbatino süüdistused sõi süüdistuse ära." Peamised süüdistused Kuhni vastu, sealhulgas tema väidetav 14 548 dollari suuruse tulu väärkasutamine veebruarikuisest rallist, jäeti rahuldumata. "Lõpuks toetuti süüdistusele, et Kuhn ei olnud maksnud 500 dollari suurust advokaaditasu advokaadile, kes oli eelmisel aastal kaitsnud kuut bundisti Saksa-Ameerika Asustusliidu kohtuasjas." Süüdistus oli tühine, kuid süüdistus "püüdis veenda žüriid, et kuigi Kuhn väitis, et ta oli tasu maksnud, varastas ta tegelikult raha (vilets 500 dollarit?!) ja võltsis summa pearaamatusse. Kuni lõpuni väitis Kuhn oma süütust."

tõepoolest, tema spartalik elustiil ja märkimisväärsed säästud aastate jooksul hinnatud keemikuna, panid nii väikese rahasumma väidetava varguse naeruväärselt vastuollu tegelikkusega. Pealegi oli Kuhni kogu elu Bund. Tal ei olnud mingeid huvisid väljaspool tööd ja seltskonda, mida see talle võimaldas, Nagu Sabbatino märkis, ei viita miski mehe kogu elus ebaausale või ebakorrektssele, kõige vähem kriminaalsele käitumisele. Vastupidi, ta oli järjekindlalt ohverdanud end I maail-

masõjas oma riigi eest, riskis oma eluga Müncheni putšis, seejärel andis end täielikult oma perekonnale ja mitte vähemasti Bundile. Ei tal ega tema naisel olnud suurt maja, kalleid autosid, paks pangakontot ega mingeid luksuskaupu. Aga see oli ju New York City, juutide kaua unistatud sõja eelõhtul Hitleri vastu. Niisiis, 5. detsembril tunnistati Fritz Kuhn süüdi ja mõisteti 2,5 kuni 5 aastaks Sing Singi vanglasse.

Bundi lõpp

Kui jaapanlased ründasid Pearl Harborit, lahkus Bund vabatahtlikult. See oli Ameerika natsionaalsotsialistide kõige tumedam ajastu. Nad ei olnud mitte ainult sunnitud vaikima, samal ajal kui nende kaasmaalaste massid rõõmsalt vaevlesid, võitlesid ja mõnikord surid, et tappa oma valgeid kaasmaalasi Euroopas ja lammutada nende Vana Maailma kultuuri. Nad nägid, kuidas kogu nende raske töö, unistused, võidud ja lootused viimase kuue aasta jooksul sõjahüsteerias haihtusid. Kõige hullem oli see, et bundistid pidid tunnistama Kolmanda Reichi kokkuvarisemist ja maailma juutluse vastikusttekitavat võidukäiku oma paganlike dubleerijate leegionite kaudu. Enneolematu aaria rassilise vendluse ajastu valgus ja uue valge tsivilisatsiooni lubadus kadus. Edaspidi tõmbas Lääne allakäik Ameerika ühiskonna sisemisse hävingusse just nende jõudude poolt, mille eest bundistid nii kaua hoiatasid. See oli maailma lõpu algus ja nad teadsid seda. Mõnda aega oli see liiga palju, et seda taluda. Meeleheitest tulvil võttis George Froboese 16. juunil 1942. aastal enesele elu.

Fritz Kuhni kurb saatus

Fritz Kuhn tahtis samuti surra. Ta igatses föderaalvanglas, unustatuna välismaailma poolt ja põlastatuna nii valvurite kui ka vangide poolt. Isegi tema naine Eisa ja lapsed olid kadunud, repatrieeritud Saksamaale. Ükski mees ei olnud enam üksi. Vangistuses olles võeti temalt kodakondsus ära ja pärast sõda küüditati ta. Haige tervise tõttu vabastati ta 1946. aasta aprillis. Viimati nägi ta oma kodumaad Kolmanda Reichi hiilgeaegadel; nüüd lebas suurem osa sellest ikka veel selle sõja varemetes, mida ta püüdis ära hoida. Tagasi kodulinna naastes leidis ta tööd väikeses tehases tööstuskeemikuna. Kuid juutide kättemaksuhimu ei rahuldatud ikka veel ja juba aasta pärast vabadust arreteeriti ta uuesti Baieri nn natsistamise ametnike poolt ilmselgelt vale ja täiesti alusetu süüdistuse alusel, et tal olid tihedad sidemed Adolf Hitleriga, mida okupatsioonivõimud pidasid kuritegelikuks su-

hteks.

Kuhni vangistasid Ameerika sõjakuritegude uurijad Dachau koonduslaagris määramata ajaks. Üks noor tüdruk, Hedwig Munz, kes töötas seal USA õhujõudude rajatistes, halastas hooldusest ja väärkohtlemisest üle aastate vananenud haiget meest ja võttis teda laagri välisuksest kättpidi kinni. Hedwigile härrasmehelelikku tänulikkust näidates paistis ta siiski ükskõikne omaenda ootamatu vabane-mise suhtes. Kuue kuud hiljem ei osutanud ta tagasivõtmisele mingit vastupanu, kuid südametunnistusega ametnikud viisid ta talve hakul tagasi kütmata Da-chausse. Lõpuks vabastasid nad ta 1950. aastal, kutsudes teda üles koju minema ja surema. Kümme aastat vangistust olid tõepoolest tema endise jõulise füüsilise seisundi murdnud. Viiekümne viie aasta vanusena suri Fritz Kuhn 14. detsembril 1951 tema ja tema ideaali sünnilinnas Münchenis oma lemmik jõululaulu "Vaikne öö" saatel.

Tema surm jäi kogu maailmale praktiliselt märkamatuks, sest sel ajal oli tal muud huvid. Koreas tapsid noori ameerika sõdureid mittevalged kommunistid, mis oli esimene paljudest sõdadest.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Schlingt Jahre nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da ja zuseh in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland sondern auf globaler Ebene!

Initiatoren von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgereicht, das Kino der Geschichte über unsere hoch geliebten Väteren Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin aktiver Vorkämpfer und Kampfmänner, indem Schüler an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar nicht so groß, aber die Größe des hochgeliebten Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der verantwortliche Gegner ist aber dabei, die Völkermord – gegen alle weißen Völker (?) – zu befehlen. Seine Mittel sind Ermordung, Chrenfaltung und Sammenschiebung.

Ob "Jude" oder "Nigger", ob im Weltkrieg oder im Stromkampf, ob im Propagandakrieg bewaffnet oder auf einem Schiffsfeldzug an Bord hoher Torpedobomben ist seine Pflicht!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Hail Hitler!
Gottard Lueck

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Teviš daļa

NSK: Paldies par interviju Turpināt labi atcerēties. Uzturēta ir mūsu!

Intervijas beidz un prievērojiet saņemtajiem datus nosūtīšana vārdus.

Mollija: Paldies, draugi! Ēdja jauši pirms mūsu intervija. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pieredzēšu pats tīmekļa vietnes rādīt ar interviju. Lūdziet man tīkēt mūsu brošūruem visā pasaulē reitrukturizācijai. Dažreiz mūsu eipa ir viengļi apstākļi. Det nerakstojiet tešus! Ar jūsu palīdzību mūsu akāts pūnags ar katru dienu. Paldies mūsu izplatītājam, jo katrs vārds ir kā bulta. Tūmāsi un zobens spēkāvis vāgs melnām. Mūsu zinošības ir kļūst parak palairocēmā, un šī pamēnīgā palairocēmā būs vāgs gals. Katra prietāgs, prietāgs un jēnā lieta, ko dāva

 the NEW ORDER
Number 179 (133) Founded 1975 April 29, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

John Stedman Der Älteste Pflanz Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!

